

Ngày 13-7-1974

“Hôm trước tôi nói về tùy duyên mà chuyển, ví như niệm Phật thì được Phật chuyển, còn tạo nghiệp thì bị nghiệp chuyển.

Hôm nay bàn về người xuất gia vì sao làm cho người không tin tưởng, và người tu tại gia vì sao làm cho người không tin tưởng?

Người xuất gia ở Đại Lục không có tục khí của người thế gian. Người xuất gia ở Đài Loan còn bị rất nhiều chướng ngại, cho dù họ là người đã xuất gia nhưng tâm trí họ vẫn vướng bận chuyện thế tục.

Ở Đài Loan giới nữ xuất gia đông, tâm họ khó quên chuyện gia đình. Ở Đại Lục người nam xuất gia nhiều, và tại sao các tu sĩ từ Đại Lục sang Đài Loan lại khiến cho người ta không tin theo? Vì người Đài Loan vốn tin theo Đạo giáo, họ không hiểu gì về Phật pháp, không tôn kính pháp sư.

Nhưng từ khi có các pháp sư từ Đại Lục sang truyền bá Phật pháp, dần dần khiến cho họ hiểu được Phật pháp và kính trọng tăng.

Ngoại đạo dùng nhiều cách mua chuộc, như mua quà tặng hoặc dùng lời mê hoặc. Phật giáo dùng tâm cảm hóa, ngoại đạo dùng hình thức bên ngoài để cảm hóa. Phật giáo khiến cho người tin là do chỗ không dùng vật chất mua thuộc mà chỉ lấy đạo đức để cảm hóa.

Người thế tục cầu tài cầu lợi, kẻ xuất gia chỉ mong sao chúng sanh bớt tạo nghiệp, ra khỏi luân hồi sanh tử. Nếu người xuất gia còn cầu danh lợi thì có khác gì người tại gia, làm sao được họ kính trọng.

Có nhiều cư sĩ trình độ đại học tin Phật pháp, họ có khả năng giảng dạy, sáng tác. Người xuất gia chúng ta phải tu khổ hạnh, có giới định tuệ, có sức cảm hóa vô hình, như vậy hàng trí thức mới thật tâm kính ngưỡng Phật giáo. Ngược lại, nếu nhà sư không chịu tu khổ hạnh thì hạng trình độ cỡ sinh viên, hơn mình, làm sao họ có thể kính nể?

Thời xưa tăng sĩ bưng bình bát đi khát thực, ai cũng tự mình tu hành; đã có tám vạn bốn ngàn pháp môn tu, ai cũng có thể tu bằng công phu riêng của mình, hôm nay trong bát có thì ăn, không có thì nhịn, chuyên tâm trì chí tu hành để thoát li sanh tử. Chẳng giống như nhiều người xuất gia thời nay chỉ lo làm sao cất được chùa; đâu phải cất chùa nhiều là thoát vòng sanh tử. Có nhiều người cất chùa xong không biết để làm gì, không biết là để mình sống qua ngày hay để độ sinh? Nếu để sống qua ngày thì chỉ cần một cái chòi tranh là đủ, còn như viện có độ chúng thì họ lại phải kêu gọi cư sĩ giàu tiền ủng hộ, và trở thành có cạnh tranh, chẳng khác nào lợi dụng Phật và Bồ Tát để kiếm sống. Do vậy mà người tại gia mất niềm tin và xem thường người xuất gia. Cất chùa rồi, nấu ăn ngon để kêu gọi tín đồ, nhìn thấy ăn uống như vậy tín đồ hết cung kính. Xây chùa phải có đức cảm hóa, phải biết giảng dạy, biết viết, làm nổi việc mới khiến cho người kính phục. Người cất chùa hiện nay phần nhiều đức kém, thấu nhận cho có đệ tử, sai đệ tử đi hóa duyên, ngoài ra chẳng hiểu biết gì. Hễ có tiền là xây chùa, đối xử với đệ tử như người làm thuê, cũng không biết giáo dục như thế nào; lâu ngày dài tháng đệ tử không nghe lời thầy, chỉ muốn bỏ chùa đi học ở Phật học viện. Nhiều người đi học viện bảo là vì “muốn hoằng pháp lợi sanh”. Nhưng kết quả học xong có bao nhiêu người “hoằng pháp lợi sanh?” Tín đồ tại gia thấy vậy không kính phục, họ bèn vào chùa tổ chức quản lí người xuất gia. Người xuất gia ở Đại Lục ngày xưa tu

hành cảm động đến Hoàng Đế, vân du khát thực bốn phương, mang y bát đến nơi nào cũng có người cúng dường và cung kính. Trên “Tứ đại danh sơn” (bốn núi lớn nổi tiếng) ở Đại Lục chùa nào cũng được Hoàng Đế sắc phong. Người tu hành có đức hạnh tự nhiên Hộ pháp Vi Đà gia hộ.

Người chấp sự không được tham lam, dù tham một ngọn cỏ, một giọt nước cũng khó tiêu tội, còn một chút lòng tham thì còn mang nghiệp chướng. Ở Đại Lục tăng sĩ đi khắp nơi học hỏi, tu trì từ trong sự khổ hạnh, biết quý trọng của chùa, xem hạt gạo như núi Tu di, không dùng vật chất giao dịch với người tại gia nên không bị xem thường. Muốn đi tu cha mẹ không cho vì nghĩ rằng người xuất gia tu và người tu tại gia không khác nhau bao nhiêu.

Người tại gia bố thí cốt ở sự cung kính cúng dường, hết lòng hoan hỷ và tự nguyện; chứ đâu phải đòi hỏi nơi người tại gia khiến họ không vui lòng, để rồi không còn kính trọng tu sĩ. Lại nữa, người xuất gia vì thấy tín đồ cúng dường mà không tự nguyện, bèn lấy vật cúng dường đem nấu nướng để đãi họ, kết quả làm cho người tại gia không tu phước mà lại tạo nghiệp. Vật đã cúng dường để ở chùa thì tùy nhà chùa sử dụng, người tại gia không được trở lại quản lí những vật ấy.”

Sư phụ bảo đại chúng cùng niệm Phật

Nam mô A Di Đà Phật

Nam mô Quán Thế Âm Bồ Tát

Nam mô Địa Tạng Vương Bồ Tát